

BONAVENTURA BASSEGODA

---

L' ANADA  
À REQUESENS

---

*Poesia que obtingué lo premi de la flor natural*

EN LO CERTÁMEN DE FIGUERAS DE 1883

---

BARCELONA  
ESTAMPA ESPANYOLA  
HOSPITAL, 87, R. IXOS  
1883

F849.9/393

Al Sr. don D. Víctor Balaguer. Mestre en  
gany saber.

Tribut d'admiració de

L. Lluís

Stre 29.

# L'ANADA Á REQUESENS

---

*A la Srta. D.<sup>a</sup> Antonieta Raguer y Molinas, reyna de la festa del*

*Certámen de Figueras de 1883.*

---

**C**ORRÉMHI amor. L' hermita venerada  
á la claror del auba 's distingeix  
ab boyres matinals embolcallada  
com encens que á la Verge Inmaculada  
la natura rendida li ofereix.

Corrémhi prest. Ja 'l sol tenyeix de grana  
los núvols que lo jorn encar no ha fós;  
la terra en tal diada s' engalana,  
l' ayre es més pur, la flor es més ufana,  
més manso 'l riu y 'l cel molt mes hermós.

Avuy tot es més bell: fins l' alta esfera  
somriu serena al bés del sol ixent  
que altiu empren sa triomfal carrera:  
avuy joves y vells ab fé sencera  
celebran de la Verge el naixement.

Per anarla á adorar, tothom s' hi afanya;  
per reveure son rostre divinal  
anémhi abdós també á l' aspra montanya  
trepitjant la catifa qu' encara banya  
lo plor de la rosada matinal.

Travessarém juntets l' espessa arbreda  
dihente á cau d' orella mots jolius  
y arruixante la cara ab l' herba freda;  
fins los aucells, senyors de la sureda,  
lo bon dia 'ns darán desde sos nius.

Trovarém pe 'l camí aplechs de fadrines  
voltadas d' un aixám de mossetons.  
¡Quin bó fan de mirar les barretines!  
semblan flors de rosella, purpurines  
que fa moure l' oreig á tots cantons.

Irém d' assí y d' allá y de cada mata  
cullirém la floreta mes frescal,  
y 'l rech travessarém que 'l cel retrata  
y sentirás que al caure en raig de plata  
imita lo teu riure angelical.

Y caminant folleja que folleja  
umplirém ta cistella d' oriols.  
Ton cor assolirà tot quant cobeja  
y al sentirte la veu, ferits d' enveja  
callarán tot seguit los rossinyols.

Passat lo Castellar, fita enlayrada  
que s' aixeca com guayta vigilant,  
se sentirás llavores fadigada  
y 'l rostre 't pintarà la soleyada  
del color de los somnis d' un infant.

Després á banda y banda de la via  
hi veurás un sens fí de llipoters  
son fruyt d' or y de grana, ab alegría  
cullirém y més bó que l' ambrosia  
lo trovarán tos llabis riallers.

Nos pararém davant l' esglesia vella  
á resar pe 'ls que hi feren tant de mal  
y encara admirarem la maravella  
de l' obra d' Art magestüosa y bella  
sagrada runa d' un poder capdalt.

¡Qué coses nos dirá sa portalada  
que 'l cisell d' art románich esculpí,  
pe 'l foch de la impietat ahir cremada  
que va escampar la mística niuhada;  
blanchs anyells que lo segle esporuguí.

Més tart per reposar de la fadiga  
arrivarém del pont al peu mateix,  
y d' un roure asseguts á l' ombrà amiga  
beurém l' ayga que á aquella roca antiga  
d' un embolcall ferreny la revesteix.

Y enra deixarem l'alta singlera  
que mostra l'enrunat Castell feudal,  
y reprenent camí per la dressera  
mirarém com se llansa la ribera  
desde 'l bell cim d'un aspadat penyal.

Y á la fi ovirarém lo Santuari  
enrotllat del boscatge mes frondós  
y á la gent empenyentse per entrar'hi  
á pregar á la Verge que 'ls ampari  
des son trono que vetlla 'l Puigneulós.

En mitx d'un mar de llum sa fás serena  
mostrará com del Maig, llliri florit  
y al oure lo dringar de pia ofrena  
y al entonar la Salve ab veu ben plena  
pe 'ls alts se 'n volará nostre esperit.

Lo cor t'inundará Santa alegria  
tot resant á la Verge en son casal,  
y 'ns semblará escoltarne l'armonia  
que á sa volguda Mare, Deu envia  
august desde sa pátia celestial.

Y al defora la esglesia, en la espessura  
qu'engalana aquell trós de Pirineu  
sentirás lo concert de la Natura:  
cants dels aucells, la brisa que murmura  
y 'l riu banyant de la montanya 'l peu.

L' alegre tritllejar de la campana,  
del gay jovent lo falaguer cantar.  
y 'l rotllo bellugós de la sardana  
tot farà que en ton cor, nina galana,  
hi sentes nova vida palpitar.

Y avans de retornar, de la Madona  
agafats de les mans, pendrém comiat,  
de flors l' hi teixirém una corona  
y l' hi dirém: ¡Siau nostra Patrona;  
benehiu nostre amor en son esclat!

BONAVENTURA BASSEGODA AMIGÓ.

*Espolla 8 Septembre 1882.*

---